

Un cafè al sol

CONTE COL·LABORATIU DE L'HOSPITAL
UNIVERSITARI DE BELLVITGE

Mireia. 23 d'abril de 2024 | Som aigua

Hi ha qui diu que les persones som aigua: que així, agafades una per una, som com gotes, pràcticament invisibles; que ni ens mirem, que ni ens veiem; que estem sempre mudes, dins els cercles concèntrics dels nostres propis pensaments, amb les nostres pors i les nostres incerteses...

Ara bé, quan les persones confluïm i decidim regalar-nos temps i espai les unes a les altres, com ho fan els afluents d'un riu per formar un delta, aleshores som un mar.

I nosaltres ho estem sent: un mar desbocat d'amistat.

Aquesta és la insòlita història d'un grup de persones vingudes de tots els vents. Un grup de persones que en el moment més inesperat de les seves vides van coincidir en un punt de trobada força peculiar: la gastroneta de l'Hospital Universitari de Bellvitge.

Dues d'aquestes persones hi arribaven amb una motxilla plena de rocs:

- la Mireia, que sabia llegir el futur i que de feia uns mesos patia bulímia;
- el Joel, que venia a rehabilitació per una tossuda lesió al colze i que era un gran amant del cafè.

I els altres protagonistes van arribar a la gastroneta justament perquè eren especialistes en motxilles plenes de rocs:

- la Llum, una psicòloga divertidíssima, professora de swing al seu temps lliure;
- la Mercè, una cirurgiana amant del senderisme, coneixedora de tots els racons del delta;
- el Robi, un simpàtic infermer sempre ple d'acudits.

Sí, aquests són els primers dels nostres protagonistes, tot i que aquella tèbia tarda del 3 de gener de 2024, cap d'ells no es podia ni imaginar que estaven a punt de conèixer-se i que els pròxims mesos viurien tantes històries junts.

Joel. 3 de gener de 2024 | He fet una amiga!

Avui m'ha passat una cosa ben curiosa a l'hospital. M'estava prenent un bon cafè en una terrasseta que tenen allà, al costat d'una foodtruck, i de sobte ve una noia i em diu:

- Perdona, aquesta cadira està lliure?

Li he dit que sí i he decidit somriure-li com a mostra de simpatia. Ella ho ha pogut deduir i m'ho ha retornat tot dient-me si m'estaria bé que segués al meu costat. La veritat és que no havia viscut mai una situació així.

Hem parlat durant molta estona i li he explicat la meva situació. Em semblava que m'entenia del tot, perquè sabia donar-me una bona solució a qualsevol problema que li plantejava.

Quan se n'ha anat, m'ha dit una sola cosa que m'ha deixat pensant durant hores:

- Sempre hi ha una segona porta. No importa com sigui de gros el problema. I a més, ara tens una nova amiga per al teu equip.

M'he quedat pensant quan marxava "Quina noia més interessant. Voldria tornar-la a veure". Abans de perdre-la de vista, li he demanat pel seu nom i li he fet una proposta:

- Et sembla bé el dimecres vinent, a la mateixa hora i al mateix lloc?

M'ha somrigut i m'ha contestat:

- Em dic Mireia i m'agradaria moltíssim.

I així, sota la blanca llum d'un sol d'hivern, és com va començar tot, amb l'aroma d'un bon cafè. La Mireia i el bonàs del Joel acabaven de fixar la data i el lloc, i al cap de dos dimecres, ja havien tingut converses de tota mena:

- el plaer d'un bon cafè,
- l'ordre dels colors de l'arc de Sant Martí,
- les penes i alegries del cap i del cor,
- les bondats del pàdel i com no lesionar-se,
- el perquè de llegir Jane Austen,
- la natura i les emocions...

Però el tercer dimecres, poc s'esperava la Mireia que quan arribaria a la gastroneta el Joel estaria assegut a la taula de sempre, però parlant amb un simpàtic infermer, el Robi.

Robi. 24 de gener de 2024 | Un dimecres, a la foodtruck

Qui m'hauria dit avui que riuria com he rigut.

He anat a agafar un entrepà a la foodtruck i mentre era a la cua li he explicat un acudit per telèfon a mon pare i quan acabo va el noi de davant meu i es peta de riure. I mira, un acudit ha portat a l'altre i després ja no podíem parar. I al cap d'una estona encara ha vingut una amiga seva. Quin riure!!!

Es diuen Mireia i Joel. I la Mireia, al cap d'una estona deixa anar.

- Voleu que us llegeixi el futur?

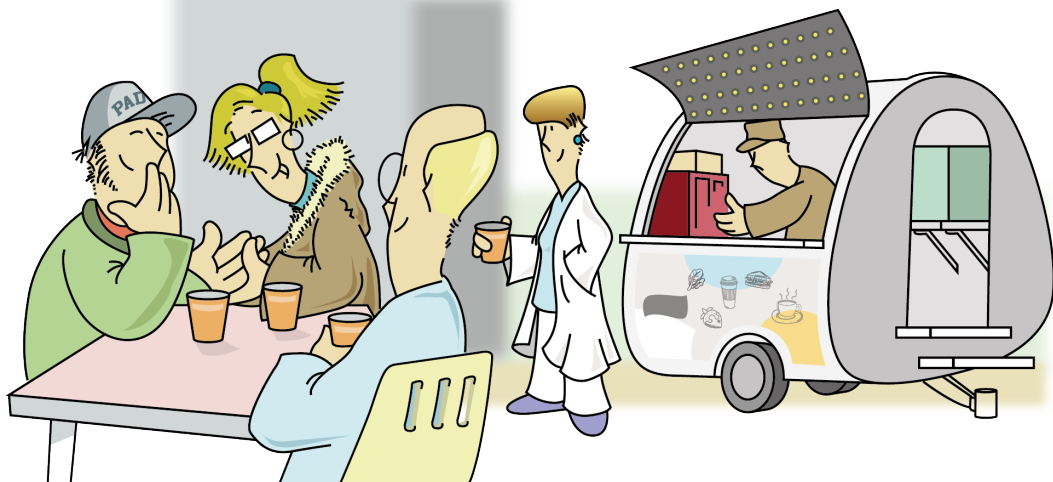

Mireia. 24 de gener de 2024 | Només és un joc innocent

Gairebé ja no recordo quan vaig començar amb aquest joc de predir el futur llegint els palmells de les mans. Potser va ser en aquella festa amb la colla de la facultat on totes havíem de dir una habilitat secreta, un superpoder que pensàvem que podíem tenir amagat, camuflat d'alguna manera entre les percepcions més normals dels sentits. Sempre m'havia agradat estudiar les mans de les amigues, de la família, de les meves parelles. Quan en tenia una ocasió, els agafava les seves mans entre les meves i em quedava captivada per les cruïlles que trobava als seus palmells. Línies i camins tan diferents i alhora tan semblants...

Fins aquell dia no m'havia plantejat cap interpretació del que veia, però coneixent a fons a les meves amigues em vaig animar a lligar comportaments, emocions i expectatives de cadascuna d'elles amb les rutes, més o menys sinuoses, de les línies de les seves mans. Aquella nit vam riure molt i ho vaig incorporar al meu catàleg de ximpleries per animar festes i trobades ensopides.

Avui a la gastroneta, qui sap si amb dos nous amics, no havia de ser diferent, però quan li he demanat les mans al Joel no sabia fins a quin punt la meua vida estava a punt de capgirar-se.

I ja en tenim tres. El cafè al sol de la gastroneta sembla que tingui un efecte màgic sobre les persones. De fet, prendre el cafè a la gastroneta s'ha convertit, per a tots ells, en l'excusa perfecta per a retrobar-se amb els nous amics i evadir-se dels seus problemes entre rialles i converses que, a priori, podrien semblar banals, però que, glop a glop, són el fil que va teixint aquesta amistat tan fortuïta.

Simultàniament, la Mercè, aprofitant l'avinentsa que es troba al Delta-3 passant visita a una de les seves pacients, ha decidit fer una parada tècnica per avituallar-se com a bona senderista, abans de tornar a la torre, així que s'encamina a la gastroneta, on es troben els tres amics.

Mentre la Mercè demana un te amb l'aigua ben calenta, no pot evitar girar el cap de forma sobtada en sentir l'esbojarrada conversa de la taula de la Mireia, el Robi i el Joel.

Mercè. 7 de febrer de 2024 | Tinc una bona proposta

Tot i ser una bona observadora, no puc deixar de sorprendre'm de la calidesa i la complicitat que vaig percebre entre el nou grup d'amics. Les converses flueixen com si ja fes anys que es coneguessin, i fins i tot la seva energia sembla contagiar-se. Dono gràcies a aquell dia que em vaig permetre una petita pausa i vaig aturar-me a la gastroneta, em va donar la possibilitat de conèixer el grup, on cada un aporta una perspectiva única, i fins i tot els gestos més petits, el joc de mirades o els moviments de les mans revelen connexions invisibles.

Com la Mireia va dir una vegada, haver-se trobat per pura casualitat és una connexió genuïna i l'amistat inesperada és un regal de l'univers.

- Us agradaria fer una excursió al Delta durant la Setmana Santa?

De vegades, les sortides improvisades, aquelles en què la planificació no ha existit, ofereixen resultats inimaginables...

Joel. 9 de febrer de 2024 | El Delta s'ho val

La Mercè ens ha fet una proposta molt engrescadora, però no sé com podré organitzar-m'ho per anar-hi. La veritat és que en tinc moltes ganes!! Aquests tres nous companys de... mmm... no sé molt bé com descriure'ls, traspuen energia positiva per tots els costats. I ara mateix la necessito tant!!

A més, fa temps que no vaig al Delta, i si després de la passejada ens mengem un arrosset, seguit d'un bon cafetó mentre fem la sobretaula, l'esforç haurà valgut la pena.

Capvespre d'una nit suau i acollidora de Setmana Santa. Exterior d'una barraca a Deltebre. Quatre nous amics al voltant d'una taula. La conversa i els riures flueixen com si la seva amistat no fos acabada d'estrenar. Sense dir-ho en veu alta, es fan creus de la complicitat que han assolit en tan poc temps. De sobte, però, un dels quatre s'aixeca sense dir paraula i comença a caminar, allunyant-se de la barraca i del grup.

Joel. 27 de març de 2024 | Començar de nou

Que bé que s'està aquí!!! Un paisatge preciós, un bon sopar, amb la millor companyia... I si tinc tot això, per què no ho gaudeixo? Per què el meu cap torna un cop i un altre a Veneçuela? Jo hauria d'estar en aquests moments allà jugant la Premier Pàdel. Maleïda lesió!

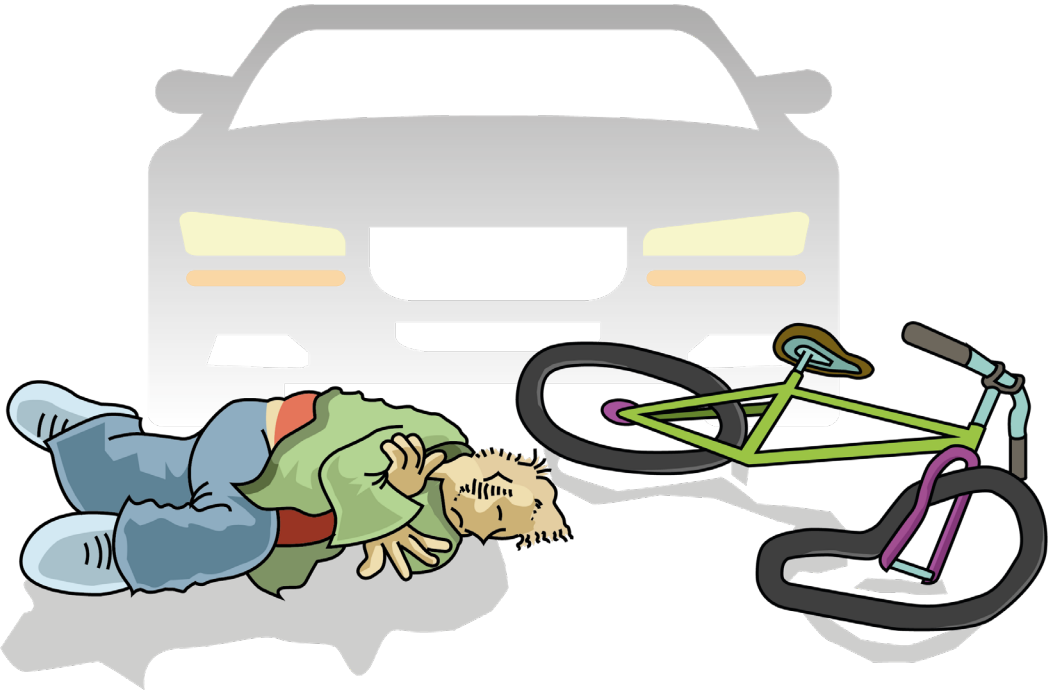
La Mireia, el dia que ens vam conèixer, em va dir que sempre hi ha una segona porta, però jo encara no he pogut tancar la primera.

Davant la reacció del Joel, la resta de la colla resta en un incòmode silenci, fins que la Mireia s'aixeca i surt a buscar-lo.

Estàs bé, Joel? Estàvem preocupats per tu en veure que no tornaves. Tens ganes de parlar?

I en aquell moment, es va traslladar a aquella nit on els seus somnis van quedar esmicolats al terra fred, al costat de la seva bicicleta i envoltat d'un

munt de gent que preguntava si estava bé. En un segon ho va perdre tot. Tots els seus esforços no havien servit per res. Adeu, Veneçuela.

Robi. 28 de març de 2024: Si et puc ajudar...

La nit ha estat llarga. Tots dormen encara i s'hi està bé, aquí, a fora de la barraca, en silenci i rumiant sobre tot el que ens ha explicat el Joel. Estic content d'haver-lo pogut ajudar, en les gairebé tres hores que vam estar parlant va haver-hi temps per a tot: riures oberts, somriures per sota del nas, sanglots, llàgrimes contingudes... fins que es deixen anar. Alleugerir l'angoixa d'algú reconforta en dues direccions i a l'hospital em trobo sovint amb situacions semblants. Fins i tot crec que em surt raonablement bé, tot i que de vegades se'm fa molt més difícil explicar a algú les meves pors.

Joel. 29 de març de 2024: Primer haig de sanar.

Aquest viatge m'ha anat tan bé! He de canviar el xip i buscar una altra activitat que em permeti tornar a connectar amb mi mateix i sortir d'aquest bucle constant que no em fa cap bé, ja que poques vegades tinc ganes de fer coses... Fins i tot en els dies ennuvolats he de recordar que la tempesta també passa.

Que prop i que lluny, la Setmana Santa. El que va començar com una sortida d'esbarjo, va acabar en teràpia de grup... qui ho havia de dir. Han passat coses, des de llavors. En Joel ha decidit fer alguna cosa que li agradi, no una cosa per omplir el buit del pàdel, sinó una cosa que li agradi de debò. Va ser en les converses del Delta que va descobrir el plaer de la lectura compartida i va trobar, buscant, que una llibreria de Barcelona feia lectura dels clàssics. I ho ha proposat als seus amics de la gastroneta. I li han dit que sí. Ara, el dimecres vinent, han de decidir quin serà el primer títol amb què treballaran de cara a l'estiu. A veure què en surt...

Qui havia de dir que d'una trobada fortuïta a la gastroneta d'un hospital en sortiria un "club de lectura". I no un club de lectura qualsevol, un de clàssics. Perquè, si ja costa trobar gent amb aficions comunes, ja no diguem que comparteixin el gust per la lectura. A en Joel li ha costat molt trobar un motiu

d'alegria perquè, tot i que costi d'entendre, igual que una lesió t'impedeix fer esport, patir una depressió o angoixa també t'impedeix gaudir de la vida i tenir il·lusió per fer coses per molt que t'agradi. Però bé, ell ha aconseguit recuperar una de les seves aficions, la lectura, ja té algunes propostes de llibres per triar i també ha aconseguit que l'hospital els cedeixi una sala per poder començar el seu particular club de lectura... qui sap, potser és l'inici d'una gran aventura que va més enllà de compartir aficions...

Llum. 3 d'abril de 2024: Nou pacient... i nous amics

No em puc treure del cap una de les primeres visites que he atès aquest matí. En Joel. Ja fa un temps que acudeix a Rehabilitació, a l'edifici del costat, per les seqüeles d'un accident que va truncar la seva carrera de jugador de pàdel. Però l'accident també li va deixar ferides a l'ànima fins ara no tractades. Crec que el podré ajudar...

El més curiós és que una hora després de la visita s'havia de trobar, com tots els dimecres, amb uns amics a la gastroneta, i m'ha demanat insistentment si els podia acompanyar. No en soc clienta habitual, però, com que ja havia enllestit les consultes, m'he acostat a fer-hi un cafè moguda per la curiositat.

Ha resultat que ja coneixia de vista tots els de la colla: en Robi, l'infermer dels mil acudits; la Mercè, la cirurgiana; la Mireia, que participa als grups terapèutics de Trastorns de l'Alimentació... Tots plegats es coneixen des de fa poc, però semblen estranyament units. Durant una bona estona han discutit amb gran sentiment quin seria el primer llibre del seu nou club de lectura. A l'últim en Joel, escandalitzat davant del fet intolerable que alguns mai haguessin llegit Orgull i prejudici, ha imposat que aquest seria el primer clàssic del club. Just llavors s'ha girat cap a mi, com si dubtés de si sabia de què estava parlant. Jo he dit:

- *Em sembla molt bé. Al cap i a la fi... "és una veritat universalment coneguda que un home solter en possessió d'una gran fortuna cal que desitgi tenir muller".*

Robi. 10 d'abril de 2024. Qui ho havia de dir...

Avui la trobada amb "els amics de la gastroneta" (crec sincerament que ens hauríem de posar un nom...) ha estat un punt i a part, almenys per a mi...

Tinc una inclinació natural per escoltar els altres i segurament ho faig bé, ja que gairebé m'expliquen els seus neguits de manera espontània, però avui ha estat al revés. Qui havia de dir que una companya de l'hospital em faria de confessora i consellera?

He vist la Llum. I tant que es nota que és psicòloga, la Llum! M'apassiona la meva feina d'infermer a l'UCI de l'hospital. Tot i els moments complicats, sempre intento posar-hi humor amb l'equip d'infermeria, i molta humanitat, sobretot en el tracte amb pacients i familiars. Però avui amb prou feines podia contenir les llàgrimes mentre feia cua a la gastroneta. Ens ha deixat la senyora Elvira. Feia deu dies que estava al box per una complicació cardíaca. Els seus ulls transmetien tantes ganes de viure! I de sobte, entre els xiulets i els brunzits que acompanyen les cures infermeres a l'UCI, el monitor de teràpia intensiva ens indicava que a l'Elvira se li escapava la vida... i no hem pogut fer-hi res. De vegades passa, i sempre ens queda el rau-rau al cor després de donar-ho tot.

"Tu el que necessites és una cura de swing", m'ha receptat la Llum entre glop i glop de cafè.

Joel. 11 d'abril de 2024.

“No estar bé està bé”. És una de les consignes que he après aquests dies a teràpia. M’han explicat la teoria del cistell d’ous: el repartiment de la felicitat és com un cistell d’ous, si tenim tots els ous a la mateixa banda i es trenquen, ja no tenim res que ens pugui fer feliços. Això m’ha passat a mi amb el pàdel, era l’única cosa que em feia sentir feliç. Però crec que ara estic redistribuint aquests ous, i trobo altres llocs on ser feliç. Una de les primeres converses amb la Mireia va ser sobre Jane Austen... ara a la llibreria no sé què agafar pel club de lectura... Orgull i perjudici o Seny i sentiment.

¿És possible trobar en clàssics victorians respostes als problemes existencials dels nostres dies? La veritat és que sembla difícil, però en realitat no deixa de ser paradoxal que una nena caçadora del segle XVIII pugui aportar-me una mica de llum en aquests moments. Diuen que sense esforç no hi ha recompensa, i per buscar solucions mai no importa el moment.

A la gastroneta de l’hospital, es van conèixer, ara ja fa més de 3 mesos, cinc ànimes úniques, que es van trobar en el moment exacte que es necessitaven, perquè res passa per casualitat...

A través de rialles compartides, llàgrimes vessades i silencis de respecte, van descobrir que la veritable sanació no només resideix en els medicaments, sinó també en el poder de l’amistat.

Tot i les seves diferències, tots van trobar un tresor en la seva recent amistat: una, la il·lusió i les ganes de viure; uns altres, compartir la seva alegria i el seu optimisme; algú altre, la seva experiència... I tots ells van compartir les seves pors, les seves il·lusions i els seus somnis.

En la camaraderia han trobat força. En la comprensió han trobat pau. I en l’amistat estan descobrint el veritable significat de la vida.

Amb aquestes troballes i converses cada dimecres en un racó de l’hospital, es van obrir mútuament, aprenent que la felicitat no és un destí sinó una elecció.

Antònia. Dia de Sant Jordi, 2024

Jo sempre m'agafava el cafè i m'allunyava de la gastroneta, fins a un racó perfecte per veure'ls des de lluny, sense escoltar el que deien. Tan sols m'arribaven les rialles més estrepitoses i els tons més aguts.

Aquella comunicació no verbal, que observava a distància, m'oferia una informació esbiaixada del que segurament passava en la realitat, però absolutament privilegiada per poder identificar l'amistat, l'amor, la inquietud, el pudor, la tristor... sense elements afegits.

Com és possible poder sentir l'energia dels que no coneixem, només amb l'observació? Doncs jo la sentia. Només era qüestió d'observar sense etiquetes prèvies i amb la ment ben oberta.

No us podeu imaginar com eren els moviments de les mans del Joel, xerrant amb una noia que va asseure's al seu costat. Les obria, les alçava, les abaixava com ocells al voltant del cos de la noia, que no parava de somriure i de tocar-se ells cabells.

Potser era amor?

Com era de curiós mirar una noia alta, atlètica, amb bata blanca, que gairebé sempre arribava amb presses, i com posava els braços en gerra, les mans a les butxaques i els peus creuats, lluint unes vambes flipants.

Potser era estrès?

I quina gràcia, aquell dia que un grupet desplegaven un plànol i parlaven tots alhora, fins que un d'ells es va enfilat a una cadira i va començar a fer-se entendre mentre feia una mena de ball africà (si més no, això és el que em va semblar a mi).

Potser era un mapa amb totes les rutes per arribar a l'amistat?

De fet, crec que va ser el mateix noi, que dies després, llegia, ben entretingut, un llibre de Jane Austen.

Potser era passió?

Però bé, avui han donat l'alta a la meva mare. És l'últim dia que vindré per aquí i just sembla que tothom estigui especialment content, com si tots ells sabessin que jo estava amoïnada per la mama. M'ha semblat, des de lluny que em somreïen.

Potser era empatia?

Des de l'anonimat us he explicat una història sobre la màgia de les noves connexions.

Aquesta és una història d'amistats, de relacions humanes, de compartir, de sentiments. En una època en què sovint ens tanquem en el nostre cercle més proper, aquesta experiència ens recorda que sempre hi ha l'oportunitat d'ampliar els horitzons socials i emocionals.

És en moments com aquest quan veus que allò que sembla una cosa en realitat pot ser-ne una altra. I és aleshores que comprens que l'amistat no té límits, ni barreres, ni temps. Veure com aquelles persones, que inicialment no es coneixien, es van unir per trobar suport, consol i alegria mútua dona esperança.

La moral d'aquest conte ens ensenya que sempre hem d'estar preparats per conèixer persones noves, per tenir noves amistats i noves experiències. Només cal tenir la ment i el cor oberts per rebre les coses bones que ens dona la vida.

Aquest és el tercer conte col·laboratiu de l'Hospital Universitari de Bellvitge. Un conte escrit per vint-i-un professionals que, a partir d'un plantejament inicial, han anat sumant paraules i emocions per construir aquesta fantàstica història sobre el valor de l'amistat com a fonament per al benestar emocional.

Autors

Alba Calero
Albert Lladó
Ana Álvarez Soto
Anna Cortés Bosch de Basea
Antonia Pertusa Pascual
Eli Martín Cárcamo
Emilio Jiménez Martínez
Emma González Vilatarsana
Esther del Campo
Irene Feliu Pérez
Isabel Rodiera Olivé
Jordi Magrinyà
Juan Carlos González Acevedo
Laura García Fernández
M. Teresa Dordal Culla
Manuel Javier Moreno Alcalde
Montserrat Fernández
Pilar Ordóñez Rufat
Sílvia Millat Servent
Yolanda López Gálvez

Il·lustrador

Francisco J. Fernández Vargas

Hospital Universitari de Bellvitge

Carrer de la Feixa Llarga s/n, 08907
L'Hospitalet de Llobregat. Barcelona

www.bellvitgehospital.cat

@hbellvitge

@hbellvitge

@hbellvitge